

23. december Kælkebakken

I morgen er det juleaften. Det bliver en rigtig hvid jul med sne, klar himmel og frostvejr. Lissom' et billede jeg har set på forsiden af et af mors juleblade. Jeg er ude at kælke på den lille banke tæt på mejeriet, men det er ikke så sjovt, når jeg er alene. Far har osse fejlet sneen væk fra oversvømmelsen på Lauritz Hansens mark, så jeg kan lave en glidebane. Det er bare ikke sjovt, jeg vil meget hellere om på den store kælkebakke sammen med de andre. Men far mener, det er for farligt, for nogle gange kommer kælken helt ud på den tilfrosne å.

Far kan nu godt se, at jeg keder mig, og gir' mig til sidst lov til at gå om til de andre, som kælker på den store bakke i den anden ende af byen. Men jeg skal passe på!

Da jeg står på toppen af den store bakke, blir' jeg lidt bange. Der er langt ned og de andre kælker så hurtigt. Hvad nu hvis vi kælker ind i hinanden, så slår vi os.

- Dav, Peter. Det er Signe, der vinker til mig, lige før hun sætter kælken i gang og suser ned.

Når hun tør, så tør jeg altså osse. Jeg tar' fat i kælken, sætter mig op, og lader den stille glide helt hen til kanten, men så stopper jeg. Der er nu langt ned. Pludselig får jeg et skub – og kælken er med et sæt på vej ned ad bakken med mig på. Jeg holder godt fast, for ikke at falde af. Kælken suser af sted i fuld fart, og selv om jeg er en smule bange, får jeg alligevel en rar følelse i maven. Midt på bakken er der et lille hop, så kælken letter lidt. Nej, hvor det kildrer i maven. Lige med et har jeg nået foden af bakken og kælketuren stopper. Så må jeg slæbe kælken op igen. Det er det værste ved at kælke, at man hele tiden skal op ad bakken igen. På vej opad møder jeg Signe, så vi følges ad et stykke.

- Er det ikke dejligt? Spør' hun.

- Jo, det er alle tiders. Skal vi prøve igen?

- Jada!

Da vi når toppen står Niels Kresjan og griner smørret. Så var det altså ham, der puffede til kælken.

- Det var jeg nødt til, ellers var du aldrig kommet ned.

Det er måske rigtigt, så på en måde er jeg glad for, at han skubbede, jeg er i hvert fald ikke sur på ham.

Vi kælker igen. Den ene tur efter den anden. Per får pludselig en god idé. Vi skal prøve at sidde tre på hver kælk, og se hvem der kan kælke længst. Per, Inger og Børge sætter sig op på den ene kælk og Signe, Niels Kresjan og mig på den anden.

Nu får vi rigtig fart på. Det gælder om at holde godt fast for ikke at falde af. Niels Kresjan sidder forrest, så kommer Signe og til sidst sidder jeg. Jeg holder Signe om maven, og vi sidder rigtig tæt. Ved hoppet hører vi et skrig – den anden kælk er væltet, men vi suser bare videre, og når helt ud på isen. Far havde ret, men heldigvis holder den. Der er ikke sket noget med de andre, de er bare helt dækket af sne og de griner ad hinanden. Klokken er nu blevet så mange, at vi skal hjem og spise middagsmad. Vi skal ha' risengrød, så mor kan lave ris à l'amanda af resterne til i morgen. Inden vi skilles aftaler jeg med Niels Kresjan, at jeg kommer over til ham i eftermiddag.

På vej hjem fra kælkebakken, kommer jeg forbi Hans Snedkers gård. Han står i stalddøren og ryger på sin pibe.

- Kom lige ind et øjeblik.

Inde i den varme stald finder han noget frem fra en mørk krog. Da han kommer frem i lyset, kan jeg se, hvad det er.

En bue.

- Kan du bruge sådan en?

Om jeg kan. – Tak Hans!

- Ja, det kan jo så være en slags "fortidlig" julegave, Peter Futmælk, sir' han og bakker videre på sin pibe.

Der var den igen – Peter Futmælk. Hvornår lærer de, at jeg ikke kan li’, at de kalder mig det?

Jeg er rigtig glad for buen, nu skal jeg bare øve mig, så jeg kan blive lige så god som Robin Hood.

- Tak for buen, Hans, og God jul.

Jeg skynder mig glad hjem til risengrøden. Ulrik bliver garanteret misundelig, for han har jo ingen bue.

Efter middag skynder jeg mig over til Niels Kresjan.

- Hvad skal vi lege? Spør’ jeg.

- Skal vi gå op og hoppe i halmen?

God idé. Vi skynder os hurtigt op ad den stejle stige til loftet. Der er halvmørkt deroppe, og det varer lige lidt, før vi kan se noget. Vi kravler lidt op i halmen og springer så ned. Det er sjovt. Jeg slår mig slet ikke, for jeg lander i den bløde halm. Det bliver hurtigt lidt kedeligt, så Niels Kresjan foreslår at vi klatrer op på en bjælke helt oppe under taget. Jeg har det lidt ligesom på kælkebakken, der er langt ned. Men jeg vil ikke være en tøsedreng, så jeg springer efter Niels Kresjan. Det her er bare så sjovt, så vi bliver ved med at hoppe. Pludselig hører vi en mjaven inde i høet. Niels Kresjan skraber lidt hø til side, og der ligger tre små kattekillinger. Nej, hvor er de søde. Jeg kunne godt tænke mig en kat men allermest en hund, men far sir’, at det kan man ikke ha’ på et mejeri, og dermed basta.

- Kom! Skynd jer! Der sker noget ude på vejen.

Det er Knud, der stikker hovedet op gennem lugen.

Niels Kresjan og jeg skynder os ned ad stigen og da vi kommer ud gennem porten, ser vi den ene ambulance efter den anden køre forbi ude på vejen.

- Hvad er der sket? Spør’ jeg.

- Jeg ved det ikke, sir’ Knud – Men se, det er ikke rigtige ambulancer – det er Røde Kors ambulancer. Måske er der udbrudt krig?

Vi bliver alle tre stående, vi forstår ikke helt det her. Pludselig står Anders bag os og lægger sine store hænder på vore skuldre.

- I skal ikke være bange. Der er ikke krig her. Ambulancerne er på vej til Ungarn. I har nok hørt, at der er krig dernede. Nu skal de til Fåborg og sejles over til Jylland og så derfra videre til Ungarn.

Længe står vi og ser ambulancerne køre forbi. Da den sidste er borte, har vi ikke lyst til at lege mere.

- Tænk på hvor godt I har det, sir' Anders. - Her har vi julefred, det er det ikke alle steder, de har. Kan du nu ha' en god jul, Peter og hils derhjemme.

Jeg traver hjemad. Støvlerne laver knirkelyde i den frosne sne. Ja, vi har det godt, og i morgen er det jul.

*

Den store bakke vi kælkede ned ad. Sallinge å løber lige ved foden af bakken, så det kunne godt være lidt farligt at kælke på bakken, hvis ikke åen var frosset godt til.

Opstanden i Ungarn

I oktober 1956 (og ikke som jeg skriver i historien december) gjorde ungarene oprør mod det de følte som den russiske besættelse af deres land. Selvfølgelig er opstanden i Ungarn, er en meget vanskelig og lang historie, som du må vente at høre en anden gang. Mange døde under krigen og mange flygtede, og der kom også rigtig mange ungare til Danmark. Der var store indsamlinger for at hjælpe dem, især en stor en i fjernsynet. Mange af flygtningene blev boede i Danmark efter krigen, og her i Humble bor Bela, som flygtede til Danmark i 1956.

Russiske tanks i Budapest.

Bevæbnede studenter.

Det var sådan nogle Røde Kors-biler, vi så på vejen til Fåborg

Mange flygtninge kom med tog til Danmark. Her får de brød rakt ind gennem et togvinduet.